

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● *Jaromíra Němcová: Brána naděje* ●

Leden 2013

Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou,
ve tvé pravici je neskonale blaho.

Žalm 16,11

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj 3:20)

Hodně jsem přemýšlel, o čem napsat letošní úvahu na začátek nového kalendářního roku a zároveň úvahu, která je tak trochu rozloučením. Pomohl mi Kryštůfek Šípek se svým křtem. Spolu s faktem, že jeho křest bude v rámci dětských bohoslužeb. A tak jsem zase pěkně musel na dřev. A znovu jsem se vrátil ke knížečce ze svého dětství „Poklady pod sněhem“ od Patricie M. St. John. A k tématu, kolem kterého se celá kniha točí. Tím tématem je právě verš z knihy Zjevení, který jsem dal do záhlaví.

Nějak si poslední dobou uvědomuji, že na tom skutečně nejsme jinak, než děti z této knihy. Dějí se věci, přicházejí události, za které neseme odpovědnost, a přitom jako by právě ty události měly naopak nad námi moc. A tak s sebou táhneme stín svého jednání a jako bychom se každý den snažili začínat znovu. V rodině, v církvi, ve společnosti. A ono je to obtížné, nechce se nám vracet, nechce se nám znovu vstupovat do bolesti, abychom ji napravili. Raději se držíme své pravdy, děj se co děj. Zamotává se to a my nevíme, jak z toho ven.

A do toho vstupuje babička z dětské knihy, babička, která své vnučce předkládá jednoduchou úvahu. „Podívej, Anneto, když ráno přijdeš do této místnosti a vidíš, že okenice tu jsou zavřeny a je tady tma, tu přece si neřekneš, že musíš nejprve vyhnat tmou i stíny a teprve potom otevřeš okenice a vpustíš dovnitř slunce, že? Vždyť by ses zbytečně zdržovala zbavováním se tmy. ... A totéž se stane, požádáš-li Pána Ježíše, aby vešel. On je láska, vstoupí-li dovnitř láska, pak nenávisť, sobectví i neláska zmizí, právě tak jako zmizí tma, vpustíš-li dovnitř slunce. Chceš-li se však sama toho zbavit, pak to bude totéž, jako kdybys chtěla vyhánět stíny z temné světnice. Bude to jen ztráta času.“

Mám tuto knihu rád, vracím se k ní a je mi povzbuzením. Je toho strašně moc, co na nás čeká jako úkol. Je toho strašně moc, k čemu se musíme nějak postavit, a sám si uvědomuji, jak ve mně ten tlak vyvolává zlobu. A vyznávám, že je pro mě velikým povzbuzením, že na tuto tmou nejsem sám. Nejsem v tom o nic víc dál než Anneta a Lucien z oné dětské knihy. A proto bych rád předal i vám slovo naděje, které je pro mě tak důležité. Nejsme sami. Stačí jen otevřít dveře.

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj 3:20)

Jiří Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 13. 12. 2012

SBOROVÝ BYT

Nájemci bytu (Václav Španihel + 1) si přišli vyjasnit stanovisko, co se týče jednak zvýšených poplatků o 1200 Kč, jednak eventuální slevy za diskomfort během rekonstrukce domu.

Staršovstvo došlo k závěru, že poplatky, které správa domu zvýšila v průběhu roku a které nejsou zmíněny ve smlouvě, nelze po nájemnících požadovat a budou vráceny. Žádost o slevu za diskomfort byla zamítnuta.

FINANČNÍ ZPRÁVA

K 30. listopadu byly vybrány tyto částky: saláry – 214 060 Kč; sbírky – 53 200 Kč; dary členů celkem – 22 320 Kč, z toho sbírka na židle 6520 Kč; dary nečlenů – 7 696 Kč; zahraniční dary – 10 159 Kč; diakonie – 12 150 Kč; podlahová krytina – 18 250 Kč

Sbírka na Diakonii bude ukončena 23. 12. a peníze budou odeslány.

U sbírky na Evangelickou akademii a na Jubilejní toleranční dar došlo k tomu, že bylo odesláno vše, co se vybralo, včetně částky adekvátní vybraným kupónům.

VÝSTAVA HANKY GOTTWALDOVÉ

Zahájení stanovené v minulém zápise na 9. 12. 2012 neproběhlo – nebylo v sílách staršovstva a sboru ho v programově náročné adventní době uskutečnit. Výstava proběhne někdy na jaře – přesný termín nebudeme (zatím) stanovovat.

BIBLICKÁ PRO DĚTI VE 2. POLOLETÍ

Na ohlašovanou nabídku Mikuláše Vymětala, že se děti z vršovického sboru mohou zúčastnit výuky na Vinohradech, tedy v pondělí na ZŠ Sázavská nebo ve středu ve vinohradském sboru, se zatím se neozval žádný rodič. Je tedy možné, že nabídka zůstane nevyužita a bude třeba hledat jiné možnosti.

HLEDÁNÍ KAZATELE

Ondřej Kováč odpověděl na náš inzerát. Staršovstvo dospělo k názoru, že by náš sbor neměl sílu na tuto spolupráci (br. Kováč je nevidomý). Toto rozhodnutí sdělí kurátor sboru.

Administrátora sboru určuje senior, který se nás neoficiální cestou ptá, koho bychom chtěli. Dohodli jsme se, že Pavla Kaluse ze Žižkova I: tento sbor administroval Jiří Ort, protislužba je tedy logická.

Zapsal Tomáš Hrubý

Vánoční hra

Několik nedělí před tou čtvrtou adventní se děti nescházely k běžné nedělce. Znovu pomocí nacvičování vánoční hry jinak pojímaly příběh o narození Ježíše Krista. Pod vedením Vojty Rady se scházelo 19 herců, nacvičujících hru na motivy knihy Nejlepší vánoční hra od Barbary Robinsonové.

Blížil se den generálky a horečka stoupala. Bohužel to nebyla pouze horečka nadsnění, ale u některých herců i tělesná. A tak se stalo něco neplánovaného, ale o to

zajímavějšího. Když jsem v sobotu ráno přišel do kostela, dostal jsem rovnou do ruky scénář a šel jsem na praktické, kde jsem k svému překvapení viděl vedle sebe cvičit děti s rodiči. Ano, to byl důsledek onemocnění několika dětí. Na poslední chvíli zastoupili své děti jejich rodiče či my, již vánočním hrám odrostlí.

A tak jsem zase propadl hereckému stresu směřovanému ke třetí hodině odpolední, počátku generální zkoušky.

Vše se naštěstí odehrálo tak dobře, abychom mohli mít na neděli klidné spaní. A přesto ještě režisér vypiloval nějaké detaily, a tak kostel, ve kterém by se volně místa nenašlo, byl svědkem ještě lepší vánoční hry. My, kluci Ortovi, jsme už dokonce ani moc nečetli ze scénářů. A ty písničky! Letos zněly krásně, i poslední řady musely krásně slyšet. (A že řad bylo!) Nakonec bylo divadlo odměněno potleskem, při kterém se herci přeci jen, ačkoliv nesměle, uklonili.

O našich dojmech ze hry jsme si mohli popovídat při společném obědě. Mohli jsme třeba rozebírat myšlenku hry, že Ježíš se narodil i pro ty úplně nejobyčejnější a ne úplně do společenských norem zapadající lidi. A Ježíšova rodina spolu s malým miminem byla v podstatě běžná, Ježíšek měl asi bolení břicha a Marie si ho ochraňovala. Byli námi, lidmi.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se na této vánoční hře podíleli. Ať už jejím organizováním nebo vytvářením zázemí. A podíleli se na ní i diváci, proto bych chtěl poděkovat i jim, že přišli do kostela přijmout divadlem zvěstovanou vánoční zprávu a odměnili potleskem snahu herců, kterých se letos na pódiu střetlo více generací.

Daniel Ort

Jak jsem začala vzpomínat

Na Silvestra u snídaně mi Jirka řekl: „Nechceš vlastně napsat nějaký článek do Katakomb? Jako na rozloučenou, nějaké vzpomínky, vždyť jsi ve sboru byla skoro 50 let.“ Nejdřív jsem to odmítla, ale najednou jsem vzpomínky nemohla zastavit. Vždyť do sboru jsme se přistěhovali z Vinohrad, když mi byly dva roky a táta se stal vršovickým farářem. Jen po svatbě jsme tři roky bydleli s Jirkou ve sboru na Jarově, kde jsme dělali kostelníky. A tak jsem se rozhodla, že se o svoje vzpomínky s vámi podělím. Nečekejte žádnou systematickou kroniku. Já totiž vzpomínám,

jak jsme měli nedělní školu s bratrem Jelínkem a bratrem Treterou v předsálí modlitebny,

jak jsme v Černomořské četli na prosklených dveřích zezadu nápis emisorp etero vubo,

jak jsme chodili na návštěvy k Novákům, kde nám Anička dobře navařila a Fanyňka ušila mezitím oblečení na panenky,

jak jsme s Alicí Pokornou (Hornou) chodili po bohoslužbách okolo bloku a počítaly jsme, kolik koleček uděláme, než se rodiče vypovídají,

jak jsme na náboženství s bratrem farářem Otrísalem vždy na začátku zpívali píseň „Voláme z hlubokosti z žaláře temného, lkající zde v úzkosti v tom údolí pláče truchlivého“, jak jsme se nazpaměť učili žalmy a do notýsku si zapisovali, co jsme se učili,

jak jsme to měli daleko na náboženství, až do prvních katakomb v Žitomířské ulici, po cestě tam jsme si na rohu Francouzské kupovali dalať za 25 haléřů a po cestě nazpátek, než jsme se rozloučili, jsme hráli s Alicí dřevěnku,

jak Tomáš Jelínek (Nebačus) přišel na náboženství s nanukem a když mu spadl, řekl jen, že to nevadí, a vytáhl z kapsy druhého, a jak jsme ho kvůli tomu my malé holky obdivovaly,

jak se vikářem sboru stal Michal Otrísal a učení žalmů nazpaměť rychle skončilo,

jak jsme po Michalově příchodu do sboru hráli vánoční hru, do které bylo zapojeno tolik herců, že jednu roli museli hrát dva a já jsem hrála v první polovině Marii, a když za mnou přišel anděl, stála jsem u plotny a uvítala ho slovy „co tu děláš, člověče, vždyť mně mléko přeteče“ a v druhé polovině hrála Marii Eva Adamcová (Veberová) a všechny nás to hodně bavilo a stmelilo,

jak bratr Novák roznášel každý týden církevní tisk lidem až domů,

jak jsem chodila na konfirmační cvičení a moc jsem neznala církevní dějiny,

jak jsem několik let každý týden nosila uhlí sestře Heřmanové,

jak nás na mládež chodilo 40 a jindy zase jen 8,

jak jsem se kamarádila s Evou Tichou,

jak jsem poprvé přišla na mládež, a když jsme se s Evou hlásily, že chceme kafe, Magda nám řekla, že ho dostat nemůžeme, protože jsme ještě „pipóní“,
jak jsem z mládeže musela odcházet dřív domů, protože jsem to měla daleko, a hrozně mě to štvalo,
jak jsme zpívali „kytarovky“ z rozkopírovaných zpěvníků v modrých deskách,
jak se Aleš Březina vrátil z vězení a jak odlétal do Kanady,
jak jsme jezdili s mládeží na vodu, na „Medvídky“ jezdit na plachetnici, na jaře a na podzim plavit molo, povídat, hrát hry...
jak jsem hlála vyprávění o „nulté vodě“, která skončila velmi dramaticky,
jak byl kurátorem bratr Novák, Joel Pokorný, Tomáš Růžička, Jarda Kolafa, Magda Jelínková a samozřejmě Tomáš Vokatý a před nimi ještě bratr Štěpán, kterého si dobře pamatuji, ale už ne jako kurátora,
jak bratr Adamec připravoval dvoudenní sborové výlety a při ohláškách zajímavě vyprávěl o programu výletu,
jak mně Honza Jelínek, skoro o 10 let mladší než já, tehdy asi 11letý, po nedělní škole vysvětlil, co je osciloskop, a já jsem díky tomu druhý den udělala zkoušku z biofyziky,
jak se Tomášové Jelínkové (Bačus a Nebačus) předháněli, kdo si vezme k roznesení víc sborových dopisů,
jak jsem chodila na modlitební skupinku vedenou Martinem Voráčem,
jak jsme měli s Jirkou v modlitebně v Černomořské svatbu, na místě, kde se teď prodávají obkladačky,
jak sbor dostal varhany jako dar z Německa, které si užil jen několik let, do Tulské se nevešly, tak putovaly k Martinu ve Zdi,
jak měli křtiny Honza (a Michal na ně zapomněl, náhodou jsme na to přišli v sobotu před půlnocí, a Michal se přesto stačil připravit a bylo to moc hezké) a Danek (Kubu křtil také Michal, ale ve sboru na Jarově),
jak naše děti začaly hrát ve vánočních hrách,
jak jsme jezdili v létě i v zimě do Strážného, v zimě celé rodiny, v létě na táboř s dětmi,
jak se sborové děti společně učily lyžovat na vleku Barborka ve Strážném a Danek mezitím spal na sáňkách pod vlekem,
jak se farářem sboru stal Bob Baštecký,
jak jsme dostali výpověď z prostor v Černomořské ulici,
jak jsem s klukama chodila po Vršovcích a hledala volné nebytové prostory, které by se pro sbor daly využít,
jak jsme se s Jirkou rozhodovali, jestli má Jirka povolání technika vyměnit za povolání faráře, jak to bylo pro nás těžké a jak nám při tom pomáhal Bob,

jak Danek vyrůstal od miminka s Aničkou Seho, jak spolu začínali rozum brát
a jak se ve Strážném ptali ráno po cestě ze záchodu Otřísalovic psa Charlieho,
jestli už byl také čůrat,

a jak Charlie v běhu do kopce porazil Tomáše Jelínka, který byl všemi jinými
neporazitelný,

jak jsme s Magdou Jelínkovou mnohokrát hráli scrabble, ve Strážném nebo
v Horoušánkách,

jak jsme jezdili do Horoušánek a bylo nám tam dobře,

jak jsme jezdili na dovolenou s Jungwirthovými do Slavonic a zažili tam mno-
ho dobrodružství,

jak Kuba s Honzou procházeli svou anarchistickou pubertou s dredy na hlavě,
v oblečení z megasekáče na Hlavním nádraží a jak je sbor přesto přijímal a jak
jsem za to sboru vděčná,

jak sbor i církve pro mě byly a jsou bezpečným útočištěm.

Vzpomínek se bude objevovat ještě více. Když si to tak po sobě čtu, už se ani ne-
divím, že Jirka už dnes přemýšlí nad tím, o čem bude kázat při poslední vršovické
neděli. Do sboru přišel asi o 20 let později než já, ale stejně je to dlouhá doba.

A já za vše, co jsem prožila ve Vršovcích, děkuji Bohu i sboru.

Marie Ortová

Děkuji Ti Bože

*za perly času
který mi dáváš
do stárnoucích dlaní*

*Jen prosím dej
těm dlaním sílu
a srdci moudrost
ať dar ten vzácný
nepromarní*

Jindřiška Mikolášková
„Hledání studánek“

O vině a odpuštění

(2. část)

Na horizontu našich úvah se logicky vynořil pojem – opět ve slovníku dnešního člověka velmi málo zastoupený – „**odpuštění**“. Nikoli náhodou se ve 21. století, v době mezinárodního terorismu, narůstajících konfliktů (politických, ekonomických, etnických aj.) a nejistot všeho druhu, stává pojmem, k němuž se filosofie a etika stále zřetelněji navrací! Odpuštění je nesmírně cenným morálním principem, neboť signalizuje **odstup** od selhání, od činu, který porušil normu, od zaujatosti danou situací; odpuštění znamená zaujetí postoje, který není ani primitivní pohlčeností touhou po trestu (či dokonce odplatě), ale není ani banalizací činu, jeho zlehčením či znevážením. **Odpuštění znamená pochopit**; nikoli omluvit a nechat bez trestu, ale porozumět, dosáhnout vnitřního smíru a jít dál. Jen odpuštění umožňuje opravdové smíření.

V tomto tématu je nezastupitelné pole působnosti pro **křesťanskou etiku**, jež je právě etikou nabízející soucit a odpuštění. „A kdykoli povstáváte k modlitbě, odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení. Jestliže však vy neodpustíte, ani váš Otec, který je v nebesích, vám neodpustí vaše přestoupení“, nabádá Bible (Mk 11, 25-26). Těž je psáno: „Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4, 31-32).

Odpuštění je neoddelitelným vnitřním rozměrem křesťanského **příkázání lásky**. Klade povinnost bezvýhradného, upřímného a opravdového odpuštění všem sestrám a bratřím, ba všem bližním – i svým nepřátelům! Radikalita tohoto závazku je ohromující! Karl-Heinz Peschke ve svém fundamentálním spisu „Křesťanská etika“ uvádí, že láska k nepřátelům musí se osvědčovat především následujícími způsoby:

- a) **duchem smířlivosti** (láska k nepřátelům vylučuje tedy zlovolnou nenávisť, touhu po pomstě, tyranizování nepřátel apod.),
- b) **obecnými znameními úcty a lásky k bližním** (pozdravy, alespoň minimálními zdvořilostními styky, apod.),
- c) **pomocí v nouzi**.

Spravedlnost (jež je vždy v posledku měřítkem jakéhokoli lidského usilování) není v našem světě – ve své absolutní podobě – uskutečnitelná; vždy jde pouze o „zkušenost nemožného“ (Jacques Derrida). Tak vzniká paradox: ať aplikuje člověk ve svém konkrétním jednání jakoukoli právní či mravní normu, ocitá se vždy v živlu podmíněné kalkulace, avšak spravedlnost jako taková je přitom nekalkulovatelná! Spravedlnost je jaksí „na příchodu“, „děje se“, ale nikdy není hotovým stavem věcí...

Vědom si jeho abrahámovského kořene, provádí proto zmíněný francouzský myslitel Jacques Derrida „dekon-

strukci“ pojmu „odpuštění“ a klade proti sobě to, co v evropské kultuře bývá tradičně chápáno jako symetrické: trest a odpuštění. Rozlišuje přitom dva typy odpuštění: jeden typ, který nazývá „**podmíněným odpuštěním**“, je – podle jeho názoru – založen na kalkulovatelnosti trestu, kdežto druhý, autentický, který nazývá „**nepodmíněným odpuštěním**“, je založen naopak na naprosté neexistenci jakýchkoli kalkulovatelných podmínek, je tedy paradoxem „odpuštění neodpuštělného“. Řečeno Derridovými slovy: „Podmíněné odpuštění patří k řádu zákona a politiky, pragmatických vyjednávání a kalkulovatelných dluhů. Nepodmíněné odpuštění, jež je aktem odpuštění neodpuštělného, není možné smířit s právem a politikou, protože nedovoluje ani pragmatické vyjednávání, ani rovnou směnu.“

Vraťme se však ještě ke křesťanské zvěsti. Ano, její podstatnou součástí je sdělení, že je to sice člověk, kdo je zodpovědný za zlo ve světě a na kom leží břemeno odpovědnosti za jeho mýcení, avšak s tím i sdělení, že Bůh podává člověku pomocnou ruku v jeho hledání. Biblická morálka – ač to může někomu znít paradoxně – si nejvíc cení nikoli bezúhonnosti, nýbrž lítosti, pokání a obrácení! V jedné ze svých poutavých knih Jan Sokol upozorňuje na významnou okolnost: „Možnost odpuštění a smíření tak doplňuje etiku o nesmírně důležitý prvek a představuje jedinou skutečně účinnou cestu k plnému odstranění zla. **Jen svobodně nahlédnu-**

tý, odsouzený a odpuštěný zločin ne nechává za sebou žádný stín, z něhož by mohlo vzejít nové zlo – odvěta, pomsta, revanš“ (zvýraznil P.N.).

Uvědomí-li si člověk tragickou skutečnost, že druhému by mohl porozumět plně teprve tehdy, kdyby se stal jím samým (ale to už by zase nebyl sám sebou), nemůže nepocítit bytostný záchvěv viny. Vždyť my všichni žijeme tak, že starosti a bolesti druhých jsou pro nás vždy méně skutečné, než ty naše! „V co doufáme, je odpuštění. Přírodní národy prosily před pokácením stromy o odpuštění. ... Co je oním zběžně vysloveným ‘Odpusťte!’ míněno, je vlastně to, že jsme sami sobě blíže, než je nám druhý“ (Robert Spaemann). „Ontologickým“ předmětem odpuštění je tedy naše vlastní bytí, skutečnost, že jsme takoví, jací jsme. Skutečné odpuštění po druhém nepožaduje, aby se vzdal své přirozenosti nebo aby jí snad opovrhoval; chce, aby ji objevil a byl si toho vědom.

Pokus o závěr

Lze předešlé (fragmentární) úvahy zakončit nějakou zobecňující myšlenkou? Snad ani ne. A nebo že by přece? Což třeba názorem, **že jedinou skutečnou alternativou vydanosti násilí, útisku a hříchu je sebevydávající láska**, že nad sebesofistikovanějším násilím nakonec vítězí otevřenost a ochota „násilí v sobě pohltnout, aby ten druhý mohl být objeven“ (Miroslav Volf)!

Petr Nesvadba

Kronika vršovického sboru – 12. díl

Dějiny našeho sboru pokračují historií od konce roku 1979 po rok 1985. Víte, kdy byl u nás ve Vršovcích prvně Bob Baštecký? Odpověď exkluzivně v tomto článku!

Na schůzi staršovstva 10. 12. 1979 referoval vikář M. Otřísal o synodu a o problémech církve tam zmiňovaných. Státního souhlasu bylo v té době zbaveno 11 kazatelů, 53 sborů bylo neobsazeno. Názory na další postup se různily.

Sbor nevyvedla z míry ani tehdy první, zřejmě začátečnická krádež v předsíní naší modlitebny během bohoslužeb: Aktovka s klíči a do ní nacpány 4 bible a 24 zpěvníky. Není vyloučeno, že posloužila ke skryté misii, ne-li ovšem k doplnění odpadového papíru.

Průběh Vánoc od dětské slavnosti až po vánoční bohoslužby byl, díky aktivním účastníkům, zvláště zdařilý. Velmi radostně byl sborem přivítán sňatek br. vikáře s Petrou Melzerovou.

Před zamýšlenou další úpravou modlitebny byly ověřovány technické podmínky sboru metodistů v ulici 28. pluku, které by nám vyhovovaly, ale ochota se nenašla. Proto bylo přikročeno k závažné úpravě modlitebny, vrcholící umístěním obrazu v průčelí, který je vzácným darem br. Miroslava Rady.

Byl učiněn pokus změnit v letní době biblické hodiny na bohoslužby všedního dne, aby se mohli účastnit ti, kdo v sobotu a v neděli odcházejí do přírody, ale úspěch byl jen dočasný.

Účast schůzek mládeže vzrostla nad 30. Nově pokřtění přiváděli i svoje přátele. Na biblických hodinách se někdy účastnili i katolíci, protože sami biblické hodiny neměli.

Zkouška připravenosti konfirmandů se konala před staršovstvem, nikoli před sborem v průběhu konfirmační slavnosti. Při malém počtu konfirmandů se to jeví jako vhodnější, i když dřívější způsob umožňoval dospělým zopakovat si nejdůležitější články víry. S politováním jsme zjistili, že v roce 1981/2 už nebudeme mít konfirmandy.

22. 11. 1981 byl hostem oslavy 30. výročí založení sboru Dr. Miloslav Hájek. Při té příležitosti bylo připomenuto dvousté výročí tolerančního patentu. Z jubilejních sbírek založila naše církev stavební fond, ze kterého jsou poskytovány sborům bezúročné půjčky na stavby a adaptace církevních budov.

K 31. 12. 1981 se kurátor Novák vzdal funkce a členství ve staršovstvu. Na jeho místo byl zvolen Dr. Joel Pokorný.

K zajištění přípravy plynulého průběhu bohoslužeb se střídají podle dohody členové staršovstva. Částečně nahrazují kostelníka, ale také čtou hlavní oddíl Písma, podle dohody s kazatelem mají přímluvnou modlitbu a ohlášky.

Schůze zastupitelstva sboru 11. 4. 1983 se poprvé konala v nově upravených místnostech v Černomořské 10. Od té doby se Večere Páně koná každý měsíc, nejčastěji v rámci rodinné neděle. Návrh na rozhovor po shromáždění a kázání ve sborové místnosti dostal podobu rozhovorů nejčastěji před modlitebnou

o nejrůznějších otázkách. Přesto je využití nových místností pestré po celý týden, slouží i v širším rámci církve.

Reprodukce z modlitebny byla zavedena i do kanceláře, aby mohly poslouchat i matky, které tam během bohoslužeb hlídají nejmenší děti. Když sbor dostal elektrofonické varhany, postoupil harmonium sboru v Opatovicích.

5 členů sboru se účastnilo kursu laických kazatelů, později 5 dalších studovalo teologii na Komenského fakultě. 6 účastníků schůzek mládeže se v dospělosti připravovalo ke křtu.

Počet členů sboru se odvozoval odečítáním zemřelých, odhlášených a těch, kteří se odstěhovali a naopak, přičítáním těch, kteří se nově přihlásili, přistěhovali nebo se narodili. V roce 1984 jsme tak došli k počtu 786 duší, salár zaplatilo 178 členů. Uvažujeme-li, že salárnik platil průměrně ještě za jednoho člena rodiny, účastnilo se placení saláru asi $1/2$ evidovaných členů. S ohledem na podstatné nezachycené změny připravovala Dr. Tichá novou kartotéku členů.

11. 11. 1984 se ve sborovém shromáždění konala volba staršovstva a zastupitelstva.

Při confirmaci 8. 12. 1985 v rámci sborového dne kázal a měl odpoledne přednášku farář Bob Baštecký.

Recept

Příznávám, že recept do „našeho“ posledního dopisu připravuji na poslední chvíli. Dopis má jít právě do tisku a my na recept zapomněli. Takže honem. Využila jsem toho, že uvažuji, jak budu vařit jen pro dva, když teď budeme s Jirkou bydlet sami. Do webového vyhledávače jsem zadala heslo „recepty pro dva“ a zjistila jsem, že se objevil jen jeden odkaz (kromě jednoho dalšího, který nabízí jeden recept pro pána a psa). Našla jsem stránku, na které místo obrázku jídla je vždy srdce v různých podobách. Recepty jsou ale příjemným překvapením, jsou rychlé a jednoduché. Namátkou vybírám dva různé:

Kuřecí minutka

200 g kuřecího masa, 1 malá cibule, 1 stroužek česneku, 1 feferonka, 2 lžičky kari koření, 150 ml smetany ke šlehání, olej, sůl, citrónová šťáva

Na rozehřátý olej dáme nakrájenou cibuli, česnek, kari a feferonky a smažíme 2 minuty. Feferonky potom vyjmeme. Přidáme na nudličky nakrájené kuřecí maso a smažíme asi 5 minut. Potom přilijeme smetanu a krátce prohřejeme. Dochutíme solí a citrónovou šťávou.

Jogurtový mls

150 g bílého jogurtu, 100 g zakysané smetany, 2 lžičky moučkového cukru, 1 lžička malinového nebo rybízového džemu, 2 banány

Jogurt, zakysanou smetanu, moučkový cukr a džem dobře promícháme. Přidáme na kolečka nakrájené banány, rozdělíme do dvou misek a dáme na chvíli vychladit.

Děkuji za všechnu spolupráci při vytváření této rubriky a předávám jí Lence Vokaté (lenka.vokata@seznam.cz).

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangelnet.cz; http://www.facebook.com/cce.vrsovice
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč